

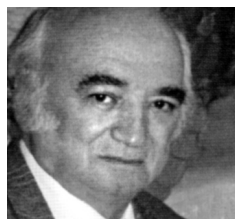
Oszét festők

Az itt bemutatott nyolc oszét képzőművész a Szentpétervári Művészeti Akadémia (ma Rjepin Művészeti Akadémia) hallgatójaként alakította ki egyéni stílusát mesterük, Kosta Khetagurov iránymutatása alapján. Látásmódjuk egyedi, és stílusuk a groteszk népi realizmustól az elvont stilizáltságon át az absztrakta

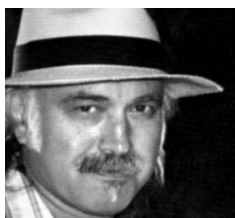
hajló formakompozíciókig terjed. A világ, a szellem azonban, amelyet megidéznak, az oszét sorsból, mitológiából építkező, közösségi emlékezet. A magyarországi Jászok Egyesülete 2012-ben kereste meg a budapesti Forrás Művészeti Galériát azzal, hogy az általuk testvérnépként számon tartott oszétek közül néhány képzőművész bemutatkozhat náluk. A kiállítás létre is jött, amelynek megnyitóján több oszét alkotó személyesen is megjelent.

Arkadij Abajev (1975) – Akshar Esenov tanítványát – egyedi humora, a népi műfajok speciális értelmezése különbözteti meg művésztársaitól. Munkáiban a népszokások és tradíciók, a folklór és mitológia plasztikus formanyelven, irónián átszűrve jelennek meg.

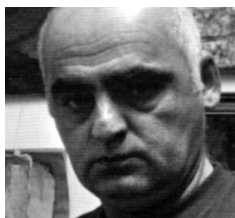
Shalva Bedojev (1940) az Észak-Oszétiai Állami Egyetem Művészettörténet Tanszékének vezetője, a modern, nemzeti oszét művészet kialakítója.

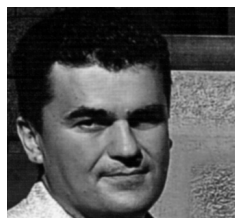
Jurij Abisalov (1957) sok műfajú művész, aki alkotói világában össze is kapcsolta a különböző műfajokat és művészeti formákat. Humoros, groteszk szemléletében egyesítette a népi műfajokat a nemzeti karakterisztika sajátos látásmódjával.

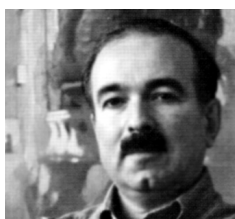
Akshar Esenov (1970) munkáiban vegyíti a művészeti technikákat, amelyek a nemzeti mitológia egyedi víziói. Tárgyát az oszét tájba vetíti ki; képein az oszét falvak utcái és házai fantasztikus szintérré válnak.

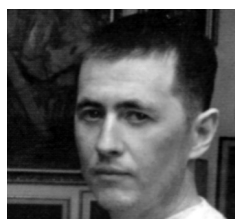
Vladimir Ajlarov (1963) metaforikus megközelítésében az archaikus formák festőiségét kutatja.

Robert Karkusov (1966) műveit békesség, harmonikus színhasználat jellemzi. A képen lüktető zenei ritmust, a színek és tónusok egyszerűségét az oszét természet inspirálta.

Oleg Basajev (1960) művésztét a metaforikus univerzalizmus szemlélete hatja át. A földi gravitáció és az űrbeli súlytalanság érzését próbálja egyesíteni és kifejezni műveiben.

A németalföldi reneszánszot idézik **Vadim Puhajev** (1970) művei, azonban karakterei oszét eredetűek – viszont a szituáció, amelybe alakjait, hőseit helyezi, mindenki számára megközelíthető.